

og endelig, og det blev udført om Onsdagen, lod jeg paa 280 Jærnbanestationer her i Landet opslaa et Avertissement desangaaende, som havde officiel Karakter, idet det var forsynet med min Underkrift. Naar det ærede Medlem talte, som om det kun var „Berl. Tid.“, man kunde vide det fra, saa er dette ikke ganske korrekt, idet jeg som sagt havde sørget for, at der var 280 Jærnbanestationer her i Landet, hvor der var anbragt et Avertissement med min Underkrift. Jeg gif nemlig ud fra, at Jærnbanestationerne vare Steder, hvor en stor Del af Befolkningen jævnlig færdes, og hvorfra Indholdet af den officielle Befendtgørelse kunde gaa ud blandt Beboerne, selv om de ikke læste meget i Aviser. Men nogen Betydning havde det dog, at Provinspressen i saa stor Udstrækning havde faaet Sagen at vide. Det ærede Medlem, der nylig talte, antede over, at der var blevet vist Hensynsløshed imod det indkaldte Mandstaf, fordi det ikke i rette Tid havde faaet den forandrede Bestemmelse at vide. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt. Det var naturligvis Krigsministeren om at gøre at faa at vide, paa hvilken Maade denne Foranstaltning havde virket, om der var et stort Antal Soldater, som ikke havde faaet Foranstaltningen at vide, og som derfor var mødt for tidlig ved deres Afdelinger. Vi have faaet Rapporter fra de 15 Afdelinger, som havde indkaldt Mandstaf, og Resultatet er, at hos disse 15 Afdelinger meldte der sig 41 Mand 8 Dage for tidlig. 41 Mand er ikke noget stort Antal, og der var Afdelinger, hvor der ikke meldte sig en eneste. Det er tillige oplyst, at i enkelte Byer var der kommet Mandstaf ind, som ikke meldte sig, fordi de i sidste Øjeblik fik Rundstaf om Udsættelsen. Det har ikke været mange, men jeg vil gaa ud fra, at der har været 100 Soldater, som ere gaaede forgæves og derved have spildt 2 Arbejdsdage, en til Rejsen hen og en til Rejsen tilbage. Altsaa er der i det hele spildt 200 Dage. Det Antal Arbejdsdage, der er Tale om, er $10,700 \times 7$, det var nemlig 10,700 Mand, som bleve indkaldte, og altsaa $10,700 \times 7$ Arbejdsdage, som bleve skænkede dem. Det er 74,900 Arbejdsdage, og deraf er altsaa spildt 200. Jeg tror, at det er konstateret, at Metoden har været ret praktisk, og jeg vil sige, at hvis Sagen skulde gentage sig, og man ikke kan have mere Tid end de samme 5—6 Dage, vilde jeg vælge akkurat den samme Metode. Den eneste Forandring, jeg vilde gøre, er, at jeg vilde lade Rigaus Bureau telegraferer selve den officielle Befendtgørelse med mit Navns Underkrift. Dette skete ikke i Nar; Bureauet telegraferede

kun Bestemmelsen om den forandrede Indkaldelsestid, som en almindelig Meddelelse. Men bortset deraf tror jeg ikke, at jeg vil handle anderledes end nu. Det ærede Medlem sagde, at Krigsministeren burde have telegraferet til Lægdsmændene. Det kunde ganske vist være slet. Der er 2,000 Lægdsmænd, dem kunde man have sat i Bevægelse, men de fleste af dem have ganske sikkert ogsaa en Høst at varetage, og for dem vilde man altsaa maaste have spildt 2 til 3 til 4 Arbejdsdage. Det er ikke saa faa tusind Arbejdsdage, som kunde været spildte paa den Maade. Jeg tror altsaa, at alt vel overvejet, haade med Hensyn til de indkaldte og med Hensyn til Arbejdsgiverne, og det er til begge Parter, jeg har villet tage Hensyn, er der, om jeg saa maa sige, administreret paa forsvarlig og praktisk Maade. Man kan ganske vist sige, at det havde været heldigt, hvis man havde haft længere Tid. I 1888 fandt en lignende Udsættelse Sted, da var Høsten i det Hele senere, og da kunde man forudse, at Udsættelsen vilde komme. Den Gang havde man 3 Uger til at træffe Foranstaltninger, og derfor kunde man gøre det anderledes. Men jeg tror virkelig, at alt vel overvejet, kunde ingen forlange, at man i Nar skulde have taget Bestemmelsen tidligere, og jeg tror heller ikke, at man kan forlange, at den skulde have faaet et bedre Resultat end det, den fik ved den Maade, hvorpaa den blev iværksat. Det fastholder jeg.

Korsgaard: Siden jeg forleden Dag havde Ødet, er der fra forskellige ærede Medlemmer faldet Ytringer, som jeg mener at burde give Svar paa, og jeg skal søge at gøre det saa kort, som Tiden opfordrer til. Forinden har jeg en enkelt Hensætning at gøre til den ærede Minister efter en bestemt given Foranledning. Det er angaaende Befendtgørelserne om Understøttelse til Elever paa Folkehøjskoler og Landbrugsstoler. Det er en Mand, som interesserer sig for de Sager, der har gjort mig opmærksom paa, at det er meget uheldigt, at de Folk, som ønske at komme paa saadanne Stoler og ønske Understøttelse dertil, mange Gange skulle bestemme sig 4—5 Maanedere forud. Det kan være vanskeligt for Folk i den Stilling, som mange Gange skulle tjene deres Brød, at de 4—5 Maanedere forud skulle disponere over deres Tid. Desuden lyder der en Klage over, at man i de forskellige Aalter ikke har den samme Tid, til hvilken Ansøgningerne indkaldes, og dette fremkalder ogsaa nogen Besvær. Endvidere har man gjort mig opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa man nu forlanger Hjemstavnens op-